

Sygn. akt III AUa 26/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Lublinie

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddziałowi w W.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 7 listopada 2017 r. sygn. akt IV U 544/17

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Krystyna Smaga Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska

III AUa 26/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. decyzją z dnia 3 kwietnia 2014 roku działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił przyznania A. R. prawa do emerytury, wskazując, że ubezpieczony na datę 1 stycznia 1999 r. nie wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożył A. R., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, a organ rentowy niesłusznie nie zaliczył mu do czasu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w K. od 15.08.1974 r. do 31.03.1983 r. oraz w Spółdzielni (...) w K. z/s w S. od 5.04.1983 r. do 31.12.1992 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 7 listopada 2017 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił A. R. prawo do emerytury od dnia (...) oraz oddalił odwołanie w pozostałej części, ponadto zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Okręgowy ustalił, że A. R., ur. (...), w dniu 25 listopada 2013 r. złożył do ZUS (...) Oddziału w W. wniosek o przyznanie emerytury. Decyzją z dnia 13 lutego 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, podnosząc, że ubezpieczony jako członek otwartego funduszu emerytalnego nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, nie wykazał do dnia 1 stycznia 1999 r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 13 marca 2014 r. A. R. złożył do ZUS (...) Oddziału w W. ponowny wniosek o przyznanie emerytury wnosząc o zaliczenie do stażu ubezpieczeniowego jako okresu uzupełniającego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 01.12.1969 r. do 31.08.1971 r. oraz składając wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE na dochody budżetu państwa. Decyzją z dnia 3 kwietnia 2014 r. organ rentowy zmienił decyzję z dnia 13 lutego 2014 r. i ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury wskazując, iż ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczony legitymuje się jedynie okresem 3 lat i 11 miesięcy pracy w warunkach szczególnych (okres zatrudnienia od 02.05.1979 r. do 31.03.1983 r. Decyzją z dnia 19 maja 2014 r. ZUS uchylił decyzję z dnia 3 kwietnia 2014 r. i odmówił A. R. prawa do emerytury stwierdzając, że ubezpieczony nie udowodnił, by kiedykolwiek pracował w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 marca 2017 r. dał wyraz temu, że organ rentowy wydając decyzję z dnia 19 maja 2014 r. naruszył rażąco przepisy art. 154 § 1 i 155 kpa mające zastosowanie na podstawie art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

A. R. w dniu 15 sierpnia 1974 r. został zatrudniony na stanowisku stażysty w Państwowym Ośrodku (...) w K.. Zakład ten zajmował się produkcją karoserii oraz podzespołów m. in. na rzecz Zakładów (...). Od 15 sierpnia 1974 r. A. R. został zatrudniony na stanowisku stażysty. Będąc stażystą A. R. pracował na hali, nie miał przydzielonego stanowiska, pracował w tych brygadach, do których skierował go kierownik, tak aby zapoznał się z pracą całego zakładu. Na hali pracowały brygady: pracująca przy detalach, spawaczy, pracująca przy obróbce skrawaniem, malarzy. A. R. kierowany był do brygady przy produkcji detali i brygady spawaczy. Jego praca przez pierwsze 3-4 miesiące prace polegała na pomocy przy cięciu blach na gilotynie, pracy przy prasach, krawędziarkach, przy wierceniu dziur, szlifowaniu otworów po wywierceniu, natomiast praca w brygadzie spawaczy polegała na wykonywaniu prac pomocniczych spawaczom tj. przytrzymywał elementy, które miały być zespawane, punktował, szlifował spawy. Następnie jak sprawdził się jako pomocnik to jako stażysta po 4 miesiącach od zatrudnienia otrzymywał do wykonania już samodzielnie pracę przy produkcji detali i wówczas samodzielnie pracował na gilotynie, prasie, wiertarce stołowej i szlifierce. Na stanowisku stażysty wykonując samodzielnie pracę przy produkcji detali ubezpieczony pracował do czasu powołania do zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał od (...) do (...). Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej ubezpieczony wrócił do pracy 16.04.1977 r. i został zatrudniony na stanowisku technologa. Na stanowisku technologa ubezpieczony pracował do 01.05.1979 r. i jego zadaniem w tym czasie było przygotowanie prototypu nowego modelu kabiny do koparki W., która wchodziła w tym czasie do produkcji od strony technologicznej tj. przygotowanie dokumentacji: ile blachy będzie potrzeba do produkcji tego modelu, ustalenie stawek za wykonanie poszczególnych detali, ustalenie czasu pracy na wykonanie detalu, norm materiałów blachowych, farb, elektrod itp. Ubezpieczony sporządzał dokumentację, która obejmowała w/w zakres i weryfikował ją na bieżąco na produkcji, pilnował wykonania prototypu, zdarzało się również że sam musiał wykonać jakiś detal.

Następnie od okresie od 2 maja 1979 r. do 31 marca 1983 r. ubezpieczony pracował na stanowisku ślusarza-brygadzysty. Do jego zadań należało wycinanie blachy przy pomocy gilotyny, ostrzenie wiertel oraz praca przy prasach i szlifierkach. Pracując jako brygadzista-rozdzielca ubezpieczony dostarczał detale albo do magazynu, albo na montaż na poszczególne stanowiska.

Od dnia 5 kwietnia 1983 r. do 31 grudnia 1992 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika magazynu w Spółdzielni (...)w K. z siedzibą w S.. Spółdzielnia miała cztery filie, które zaopatrywały się w paliwo, środki ochrony roślin, nawozy, części do maszyn z magazynu znajdującego się w S.. Dodatkowo Spółdzielnia prowadziła też stolarnię i dział tworzyw sztucznych i z magazynu wydawane były na potrzeby tych działów: kleje, żywice, farby, rozpuszczalniki. Do obowiązków A. R. należało wykonywanie ciężkich prac załadunkowych i rozładunkowych wydawanie m. in. paliw, części do ciągników i innych maszyn, drewna, lakierów, żywicy, farb, rozpuszczalników oraz środków ochrony roślin będących w postaci płynów lub proszku, nawozów, wapna, cementu. Ubezpieczony przelewał paliwa, farby oraz środki ochrony roślin z dużych pojemników tj. beczek o pojemności od 60 do 200 litrów do mniejszych pojemników. A. R. wykonywał pracę na stanowisku magazyniera w stale i pełnym wymiarze czasu pracy. Oprócz wskazanych wyżej czynności dokonywał rozliczeń znajdujących się w magazynie produktów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z okresu zatrudnienia, zeznań wnioskodawcy i świadków.

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem(...), dnia 13 marca 2014 r. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa i spełnia przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Ubezpieczony podnosił, że posiada 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych pracując od 15.08.1974 r. do 31.03.1983 r. w Państwowym Ośrodku (...) w K. i od 5.04.1983 r. do 31.12.1992 r. w (...) w K. z siedzibą w S..

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do ustalenia, że ubezpieczony od 15.08.1974 r. przez 4 miesiące tj. do 15.12.1974 r. jako stażysta wykonywał prace pomocnicze w brygadzie zajmującej się produkcją detali i w brygadzie spawaczy oraz zdarzało się, że był też wysyłany do brygady malarzy, aby pomóc im

myć karoserię przed malowaniem. Powyższe okoliczności przyznał sam ubezpieczony zeznając na rozprawie dnia 2 listopada 2017 r. W ocenie Sądu tych pierwszych czterech miesięcy zatrudnienia nie można uznać ubezpieczonemu za pracę w warunkach szczególnych, gdyż ubezpieczony wykonywał prace pomocnicze polegające na przytrzymaniu blachy, przytrzymaniu elementów do spawania i pozostałe wymienione w stanie faktycznym i powyższy charakter prac nie stanowi pracy w warunkach szczególnych. Po tym wstępnym okresie ubezpieczonemu powierzono samodzielną pracę przy produkcji detali i zajmował się on cięciem blachy na gilotynie, tłoczeniem blachy na prasie, wierceniu otworów na wiertarce stołowej i szlifowaniem. Na stanowisku stażysty wykonując samodzielnie pracę przy produkcji detali ubezpieczony pracował do czasu powołania do zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał od (...) do (...). Zatem praca ubezpieczonego w okresie od 16.12.1974 r. do 21 kwietnia 1975 r. (4 miesiące i 5 dni) stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dziale III, poz. 78 – szlifowanie wyrobów i polerowanie mechaniczne oraz poz. 45 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43) tj. obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi oraz w wykazie A, dziale III, poz. 45 pkt 6, 15, 18 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego tj. krajacz metali, operator linii obróbki blach i taśm, operator pras. Praca wykonywana przez ubezpieczonego przy produkcji detali obejmowała cały cykl produkcyjny od cięcia blachy na gilotynie, poprzez jej tłoczenie, wiercenie w niej otworów, a skończywszy na szlifowaniu detalu, co można również uznać za pracę operatora linii obróbki blach. W okresie od (...) do (...). ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową (1 rok, 11 miesięcy i 15 dni). Jeżeli żołnierz przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej wykonywał pracę w warunkach szczególnych, zaś pod odbyciem zasadniczej służby wojskowej powrócił do pracy, która takiego charakteru już nie miała to brak jest przeszkód, aby okres służby wojskowej został zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 maja 2016 r., III AUa 1998/15). Ubezpieczony po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wrócił do pracy już 16 kwietnia 1977 r., a więc w terminie 30 dni od jej zakończenia i w związku z powyższym zachodzą podstawy do zaliczenia ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, mimo tego, że od 16.04.1977 r. został zatrudniony na stanowisku technologa i jego praca na tym stanowisku nie miała charakteru pracy w warunkach szczególnych, gdyż jego praca polegała na przygotowaniu dokumentacji dotyczącej tego ile blachy jest potrzebne na wykonanie nowej wersji kabiny na potrzeby zakładu (...), ustaleniu stawek za wykonanie poszczególnych detali do nowej wersji kabiny, ustaleniu czasu pracy potrzebnego do jej wykonania, ustaleniu materiałów i norm materiałów do jej produkcji. Aby ustalić powyższe dane należało wyprodukować prototyp nowego modelu kabiny i wszystkie dane potrzebne do dokumentacji ubezpieczony weryfikował bezpośrednio na produkcji, zdarzało się również, że sam musiał wyprodukować jakąś część, bo miał dopilnować wykonania prototypu i na podstawie tego wykonać potrzebną dokumentację do produkcji masowej. Podkreślić należy, iż zeznania świadków C. K., A. N., J. T. oraz T. P. jaki i samego ubezpieczonego co do rodzaju wykonywanych przez A. R. czynności w tym okresie nie były spójne. Z zeznań tych wynika, iż ubezpieczony zarówno kontrolował pracowników wykonujących detale z blachy jak i sam pracował fizycznie i przygotowywał prototypy detali do karoserii. Decydujące w ocenie Sądu okazały się zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie dnia 2 listopada 2017 r., gdzie szczegółowo ubezpieczony opisał na czym polegała jego praca na stanowisku technologa oraz zeznania świadka T. P., który w (...) w K. zatrudniony był jako mistrz produkcji i zeznał, że A. R. zajmował się w tym okresie również określaniem czasu pracy zatrudnionych w tym zakładzie osób, przygotowywaniem stanowisk pracy oraz rozliczaniem z materiałów. W ocenie Sądu, mając na uwadze powyższy opis pracy wykonywanej przez ubezpieczonego, praca na stanowisku technologa nie stanowi pracy w warunkach szczególnych wymienionej w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

Następnie od 2 maja 1979 r. do 31 marca 1983 r. (3 lata, 11 miesięcy) ubezpieczony w (...) w K. był zatrudniony zgodnie z angażem na stanowisku ślusarza brygadzysty, rozdzielcy. Ubezpieczony był brygadzystą pracującym i do jego zadań należało wycinanie blachy przy pomocy gilotyny, ostrzenie wiertel oraz praca przy prasach i szlifierkach. Pracując jako brygadzysta-rozdzielca ubezpieczony dostarczał detale albo do magazynu, albo na montaż na poszczególne stanowiska. Powyższy charakter pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w w/w okresie został potwierdzony przez świadków:

B. D., J. T., którzy pracowali w tym okresie razem z ubezpieczonym. Praca w tym okresie została uznana przez organ rentowy za pracę w warunkach szczególnych, co wynika z treści zaskarżonej decyzji. Należy wskazać, że praca ubezpieczonego w powyższym okresie stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dziale III, poz. 78 – szlifowanie wyrobów i polerowanie mechaniczne oraz poz. 45 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43) tj. obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi oraz w wykazie A, dziale III, poz. 45 pkt 6, 15, 18 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego, jak również w wykazie A, dziale III, poz. 67 w/w rozporządzenia – transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie.

Za pracę w warunkach szczególnych zaliczyć należy również zatrudnienie ubezpieczonego jako magazyniera w Spółdzielni (...)w K. z siedzibą w S. w okresie od 5 kwietnia 1983 r. do 31 grudnia 1992 r. (9 lat, 8 miesięcy i 26 dni). W Wykazie A dziale IV poz. 19, który stanowi załącznik do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. wskazano bowiem na przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów stanowi pracę w warunkach szczególnych. Pod pozycją 40 tego wykazu i działu przewidziano natomiast prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych- pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. Jako wiarygodne określić należy zeznania ubezpieczonego oraz świadków: A. K., S. K. oraz J. B.. Wskazani świadkowie pracowali w latach osiemdziesiątych w (...) w S.. Zeznania te są logiczne i spójne. Wskazują, iż ubezpieczony stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tj. po osiem godzin dziennie zatrudniony był jako magazynier. Wykonywał wyłącznie czynności należące do zakresu obowiązków magazyniera tj. wydawał innym pracownikom m. in. środki ochrony roślin, paliwo, części do ciągników i innych maszyn, drewno, lakiery, żywicę oraz dokonywał rozliczeń i zestawień. Zadaniem ubezpieczonego było rozlewanie m. in. środków ochrony roślin, farb z dużych, od 200 do 60 litrowych beczek do mniejszych pojemników. Podsumowując ubezpieczony na datę 1 stycznia 1999 r. wykazał 15 lat, 11 miesięcy i 16 dni pracy w warunkach szczególnych. Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia (...)gdyż ubezpieczony w tej dacie spełnił wszystkie przesłanki do przyznania tego prawa, bowiem dopiero we wniosku z dnia (...) złożył oświadczenie o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa jak również wniósł o zaliczenie do stażu ubezpieczeniowego jako uzupełniającego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16-ego roku życia.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. zaskarżając wyrok w punkcie I i III. Wyrokowi zarzucał:

1. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału przez przyjęcie, że w okresach od 16.12.1974 r. do 21.04.1975 r., od (...) do (...)od 2.05.1979 r. do 31.03.1983 r. oraz od 5.04.1983 r. do 31.12 1992 r. A. R. pracował w warunkach szczególnych;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego art.184 w związku z art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust.1 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyznanie wnioskodawcy A. R. prawa do wcześniejszej emerytury pomimo niespełnienia przez niego wymogu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego, ani też sprzeczności pomiędzy materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie a ustaleniami Sądu dokonanymi na ich podstawie.

Odnosząc się do zarzutu wadliwości ustaleń Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny stwierdza, że fakt wykonywania przez wnioskodawcę w spornych okresach pracy przy produkcji detali w okresie od 16.12.1974 r. do 21 kwietnia 1975 r. (4 miesiące i 5 dni) jako stanowiącą pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dziale III, poz. 78 – szlifowanie wyrobów i polerowanie mechaniczne oraz poz. 45 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983, nr 8, poz. 43) tj. obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi oraz w wykazie A, dziale III, poz. 45 pkt 6, 15, 18 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego tj. krajacz metali, operator linii obróbki blach i taśm, operator pras Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wszechstronną analizę zeznań świadków i wnioskodawcy oraz dokumenty z okresu zatrudnienia. Praca wykonywana przez ubezpieczonego przy produkcji detali obejmowała cały cykl produkcyjny od cięcia blachy na gilotynie, poprzez jej tłoczenie, wiercenie w niej otworów, a skończywszy na szlifowaniu detalu, co można również uznać za pracę operatora linii obróbki blach. Ubezpieczony pracował do czasu powołania do zasadniczej służby wojskowej, którą odbywał od (...) do (...).

Bezasadny jest zarzut odnoszący się do wliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pełnienia przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej. Zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) obowiązującej w okresie odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Przepisy wykonawcze do tej ustawy zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U.68.44.318) określały w § 2 ust. 1 obowiązek zakładu pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, do niezwłocznie zatrudnienia go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszerogowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. a w myśl § 5 ust 1 rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie na tych zasadach, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Przepisy te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich właściwej interpretacji i orzeczenie Sądu Okręgowego potraktowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako równorzędnego z okresem zatrudnienia w zakresie wynikających uprawnień, jest prawidłowe.

Również zarzuty dotyczące wadliwości ustaleń w zakresie wliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów pracy na stanowisku magazyniera nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Jako magazynier wnioskodawca wydawał innym pracownikom m. in. środki ochrony roślin, paliwo, części do ciągników i innych maszyn, drewno, lakiery, żywicę oraz dokonywał rozliczeń i zestawień. Zadaniem ubezpieczonego było rozlewanie m. in. środków ochrony roślin, farb z dużych, od 200 do 60 litrowych beczek do mniejszych pojemników. Była to główna część jego obowiązków, sporadycznie jedynie wydawał inne towary, znajdujące się w magazynie, jak części do ciągników. Zasadnicze jego obowiązki obejmowały prace wymienione w Wykazie A dziale IV poz. 19, który stanowi załącznik do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. - przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów oraz pod pozycją 40 tego wykazu i działu - prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ani też przepisu § 2 ust.2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną ocenę faktów odmienną od przyjętej przez Sąd Okręgowy. W toku postępowania organ rentowy nie zgłaszał istotnych wniosków dowodowych a udział jego pełnomocnika w postępowaniu ograniczał się do przedstawienia stanowiska strony o oddalenie odwołania.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.